

“Αρθρον του κ. == = EDWARD CRANKSHAW

τία είναι τόνον άνθρωποι που πράγματι είναι. Εκλαμβάνουμε την πανουργία και την δολιότητα ως εύφεις και λεπτούς υπολογισμούς. Εάν όμως σκεφθώμεν σοβαρά, θα ανακαλύψωμεν ότι η πανουργία δεν έχει κομμίαν σχέση με την εύφυν. Και η ιστορία της πολιτικής του Κρεμλίνου επί του γερμανικού ζητήματος διαψεύδει παταγωδώς εκείνους οι οποίοι επιδιώκουν να μάς πείσουν ότι ο Στάλιν και οι περί αυτόν είναι εξυμνότεροι πολιτικοί και ότι εφαρμοζόμενοι με σταθερότητα ένα μεγάλο σχέδιον, με συνοχήν και συνέπεια.

Τό γεγονός είναι ότι ο Στάλιν φοβείται την Γερμανία — και δικαίως. Η Γερμανία, με πληθυσμόν 70 εκατομμυρίων κατοίκων, παρ’ όλignon να συντρίψη την Σοβιετική Ένωσιν με πληθυσμόν 200 εκατομμυρίων, παρ’ όλignon ότι η Γερμανία είχε εναντίον της το ήμισυ του κόσμου. Οι Γερμανοί κατέλαβον ολόκληρον σχεδόν την Ευρωπαϊκή Ρωσσίαν, εξώτωντας τόν άνθος του σοβιετικού πληθυσμού και έμειναν σχεδόν κατά τό ήμισυ την σοβιετικήν διουκρανικήν παραγωγήν. Εάν οι Γερμανοί αφήνοντο αδέσμευτοι ή έβοηθούντο υπό των Δυτικών Δυνάμεων, τίποτε, κατά τον Στάλιν δεν θα τους ήμπούσε να επαναλάβουν όσα έπραξαν τό 1941. Ούτω, κύριον μέλημα της μεταπολεμικής πολιτικής του Στάλιν ήτο ή όριστική άποτροπή της επανάληψως της γερμανικής επιθέσεως. Έπί πέντε έτη ή σοβιετική διπλωματία προσπαθούσε δια παντός μέσου ν’ άποτρέψη αναβίωσιν της γερμανικής άπειλής. Καί αποτέλεσμα όλης αυτής της προσπάθειας ήτο ή αντίθετον του επιδιωκόμενου: Σχεδιάζε-ται ό επανεξοπλισμός της Δυτικής Γερμανίας, ή όποια έχει πληθυσμόν διπλάσιον από τον πληθυσμόν της Ανατολικής Γερμανίας και είναι πλουσιώτερα εις ύλικόν πόρουσ. Επί πλέον, εις την Δυτικήν Γερμανίαν ύπάγονον μερικά εκατομμύρια σοματικές Ικανών προσφύγων από την Ανατολικήν Γερμανίαν και Εβρώπην, οι όποιοί αναμένουν με άγωνίαν την ήμέραν της επανόδου εις τάς έστιάς των. Δεν είναι δυνατόν, εις τό παρόν άσθρον, να αναφέρωμεν τάς ένεσχεσίας των Σοβιέτ οι όποιοί ώδήγησαν εις την κατάστασιν αυτήν, κατάστασιν την όποίαν ό Στάλιν προσεπάθησε δια παντός μέσου να άποτρέψη. Τό κύριον σφάλμα των Σοβιέτ ήτο ή ότι ήθέλησαν να κάνουν πολλά πράγματα συγχρόνως. Έν πρώτοις, άντί να κολακεύσουν τους Γερμανούς και να Ισχυρισθούν ότι είναι φίλοι των, οι Ρώσοι μετεχειρίθησαν την “Α-

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Μάρτιος, (‘Αποκλειστικότης του ‘Ομπσέρβερ’ του Λονδίνου και των ‘Νέων’ διά την ‘Ελλάδα’).—‘Ο κύριος λόγος διά τον όποιον τά Σοβιέτ επεδίωξαν νέαν Τετραμερή Διάσκεψιν είναι ή επιθυμία των να σταματήσουν ή ν’ άποτρέψουν τον επανεξοπλισμόν της Δυτικής Γερμανίας. Ούτω, τό ζωτικόν έρώτημα τίς στιγμής είναι τί αντίτιμον είναι έτοιμον να καταβάλη τό Κρεμλίνον διά να επιτύχη του σκοπού του. Αί Δυτικά Δυνάμεις, κατά την πρώτην συνεδρίασιν της συνεχιζόμενης διασκέψεως των Παρισίων, ζήτησαν όσον έγγραφού εις την ήμερησίαν διάταξιν ως πρώτον θέμα και αίτιαί της παρουσίας εντάσεως εις την Εύρώπην.

‘Ο Στάλιν γνωρίζει ότι θα είναι ύψηλον τό αντίτιμον τό όποιον θα είναι υποχρεωμένοι να πληρώσιν διά να άποτρέψη την αναβίωσιν της γερμανικής άπειλής, όπως θεωρεί τον επανεξοπλισμόν της Δυτικής Γερμανίας. ‘Εκείνο τό όποιον δεν γνωρίζομεν είναι εάν έχη ή ή άποφασίσει να καταβάλη κάποιο αντίτιμον ή εάν, άκούομενος να καταβάλη αντίτιμον που θα συνεπήγετο σημαντικήν μεταβολήν της παρουσίας πολιτικής του, σκοπεύει να χρησιμοποίησιν την διασκέψιν των Παρισίων ή την ένδεχομένην διάσκεψιν των Τεσσάρων ύπουργών των ‘Εξωτερικών άπλως ως νέαν άποπειράν διαπίσεως του Δυτικού κόσμου. ‘Εχομεν τόνον συνηθείς εις τό παγιωθεί αυτό, όστε θεωρούμενος δεβαίαν την έπ’ άπειρον συνέχισιν του. ‘Η σχετική άποθυμία την όποιαν έδειξαν αι Δυτικά Δυνάμεις όπως συνέβησαν εις διάσκεψιν με τους Ρώσους ώφείλετο εις τον φόβον μήπως άνθουν εις δύσκολον θέσιν διά τεχνάσματος των Σοβιέτ ‘Εφοβούντο, επί παραδείγματι, μήπως εξαναγκασθούν να εκλέξουν μεταξύ της έγκαταλείψεως της Γερμανίας άνοικτής εις την κομμουνιστικήν πίεσιν άφ’ ενός και της έμφρονισέως των ως μιλιταριστών εις τά όμματα ενός κόσμου που έχει άπαυδήσει από τον πόλεμον. Μόνον ή Σοβιετική ‘Ενωσις πατείει εάν κάθε έννογία της γίνεται δεκτή με μεγάλην καχυποψίαν υπό των Δυτικών. Πάντως, εκείνο τό όποιον γνωρίζομεν καλάς όσον άφορά την Σοβιετικήν ‘Ενωσιν είναι ότι φοβείται την αναβίωσιν μιάν Ισχυράν Γερμανίαν διψασμένην δι’ εκδίκησιν. Φοβείται τό-το περισσότερο από κάθε άλλο εις τον κόσμον.

Απομνηνύεται εύκάως ό παράγων αυτός διότι, εάν τό Κρεμλίνον δεν συμπεριεφέρετο όπως συμπεριεφέρθη, δεν θα ένγινετο λόγος περί επανεξοπλισμού της Δυτικής Γερμανίας. Πολλοί άνθρωποι δυσκολεύονται να πιστεύσουν ότι ή σοβιετική διπλωμα-

ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΙΔΗ, Ο «ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»

Της κ. ΣΟΦ. Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Οι μεγάλες εορτές που θα γίνουν τό καλοκαίρι για την δεκάτη ένάτη εκατονταετηρίδα του έχριστιανισμού της ‘Ελλάδος από τον ‘Απόστολον των ‘Εθνών, περιλαμβάνουν στο πρόγραμμά τους την εκτέλεσι του ‘Ορατορίου ‘Αγιος Παύλος που έγραψε μ’ αυτή την εύκαιρία ό Πέτρος Πετριδής. Με την αναγγελία του μουσικού αυτού γεγονότος ή φυσιογνωμία του έξαιρετικού ‘Ελληνος συνθέτη προσβάλλει ανάγλυφα και μάς επιτάσσει μιάν σύντομη αναδρομική ανάλυσιν του συνολικού του έργου που εινε περιφανώς αναγνωρισμένο από τό διεθνές μουσικό κόσμο της Εύρώπης. ‘Ο Πετριδής παρουσιάζει μιάν έντελώς Γεωργιστή μουσική προσωπικότητα. ‘Η μουσική του έχει μιάν άγριαπή όουή, μιάν Δωρικότητα επιβλητική, ένα Ιδιότυπο θέληγτρο. Εινε ένας συνθέτης δυναμικός γεμάτος νευρώδη θέλησι άκατάβλητη και πλούσιο συμφωνικό ύλικό. ‘Η μουσική του εινε στέρεα και ρωμαλέα. Την κουδαίνει ρυθμική ζωή και ζωηρότητα, ένα στυλ κοφτερό και πολύτροπο, ένας παλμος διονυσιακής ζωής, έντονοι γραμματισμοί, θεματικές έφευρετικότητες, οίστρος, τεχνική που πραγματοποιείται με βία και ‘άπότομα μέσα πάντα καθωδηγημένα με σταθερή αύτοπεποίθησι και τόλην.

Στή «Βυζαντινή Θυσία» του ό συνθέτης μας στρέφεται πός νέους ρυθμούς μουσικής άνοικτεχνικής, πός νέες φόρμες μιγαλειώδικης, όσι συγκροτημένες, σοβαρές, Ιερατικές, αλλά και βασικά σχηματοποιημένες, σύμφωνα με τους άναλλοίωτους νόμους της άπ’ αίωνων βυζαντινής αισθητικής. ‘Ετσι, μέσα από τό αύστηρά καθωρισμένα σχήματα και τά συμφωνικά του χώματα, φθάνει να έγίγισιν τον βαθύτατο πνευματικό πυρήνα, και να συλλάβη την αιώνια ούσία της έξαγιασμένης τέχνης.

‘Από τά πρώτα έργα της νεότητός του που προέκλησαν τόσες τιμητικές κρίσεις στο Παρίσι, όπου γράφθηκαν κι’ έντελέσθηκαν, ό Πετριδής έφθασε σήμερα σ’ ένα καταπληκτικό σημείο εξέλιξεως. ‘Η «Βυζαντινή Θυσία» και δύο «Συμφωνίες» του που παίχθηκαν τώρα τελευταία στο Λονδίνο, στο Παρίσι και στις Βρυξέλλες, σημείωσαν θριαμβευτικές επιτυχίες. ‘Η «Βυζαντινή Θυσία», τό όρασιό αυτό συμφωνικό τοίπτυχο - Προλόδιο - ‘Αρια - και Φούγκα - θαυμαστική για τον γνήσιο κι’ αισθητό χαρακτήρα του, στο όποιον, παραπλήσια με τους διακοσμητικούς ρυθμούς και τη διαχύτη μουσική άτμοσφαιρα, κυριαρχεί ή γραμμική άπόδοσι των ίδων και των θεμάτων. ‘Ο Πετριδής με τους στενωτάτους ψυχικούς δεσμούς του με την Πύλη από την όποιαν προένοηται, γίνεται Έτσι ό μουσικός δημιουργός και διαγγελεύς μιάν μεταβυσαντινής ‘Ελληνικής τέχνης, που πηγάζει από την τιμιώτατη παρακαταθήκη των αίωνων.

Τό πρώτο «Προλόδιο» χρησιμεύει στον Πετριδής σαν μιάν άφετηρία της έξάσεως που διέπει όλο αυτό τό έργο που άποβλέπει στα ύψη ενός νοητού κόσμου. ‘Η άτμοσφαιρα του, βαθεία, ένδομηχη και ύποβλητική στους μουσικούς μετεωρισμούς της, δημιουργεί μιάν τελετουργική έντύπωσι που επιτεινεται στην «‘Αρια» με τίς πλατειές και μακροσφύρες φάσεις σε ήχο πλάγιο, που εκθέτουν τό διπλο και τό διολυσέλλο σόλο. ‘Η «Φύνηκα» που επιστεγάζει τό χαρακτηριστικό Τρίπτυχο, βασίζεται σε πλήρη λογική έξάρτησι και σε πλούσια κι’ έντατικά, καθωδηγημένη αντίρροπη έξεπεσογία. ‘Η Φούγκα αυτή θα μπορούσε να χαρακτηρισθώ σαν μιάν διακοσμητική συμφωνία, μέσα στην όποια κυριαρχικά επιβάλλεται τό γεμάτο δυναμικότητα πολυφωνικό διάγραμμα, βασισμένο στο άσχοκό μονοφωνό θέμα μαζί με τη θαυμαστή Ισορροπίη και τη σοφή συσχέτισι των ίδων που πευνον εδώ μιάν άκόμητη σημασία συμβόλων.

‘Η «Συμφωνία της Πίνου» (άο. 4) αντίθεγγίζει πνευματικά και νουκισθηματικά, την πανελληνία λαχάρα και τους κλυδωνισμούς των τελευταίων χρόνων. Μαζί με την «Βυζαντινή Θυσία» και τό χορόδραμα «Πραγματευτής» εινε προσωρισμένη να καθέξη μια σημαντική θέσι στο συνολικό έργο του Πετριδής, που αιδάναται διαρκώς και πληθύνεται με την αξιοθαύμαστη εργαστικότητα και την ένστατική θέλησι του συνθέτου. Με τίς πολυδαίδαλες τεχνικές σελίδες της που φανερώνουν μέσα στην κλασική ‘αυλιζασιόν» τους τόσα άκόμη μουσικά της αντίστακτικώς γραφής και της πολυ-

τροπὴς συνθετικῆς τοῦ Πετρίδη, ἡ Συμφωνία αὐτὴ φανερώνει μιὰ ἰδιότυπη πλευρὰ τῆς πολυμορφῆς ἰδιοφυΐας τοῦ Πετρίδη. Παρουσιάζει στὸ σύνολό της περισσότερο ἓνα πολυμικρὸ, παρά ἡρωικὸ χαρακτήρα. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ δρᾶσι ἐντονη καὶ συμπυκνωμένη, ἀπὸ βίαιες κάποτε καὶ τραγεῖες ἐναλλαγές συναισθηματικῶν ὁρῶν, χωρὶς διεξοδικές θεαματικὲς ἀναπτύξεις. Ἡ ἐπέλασις τῶν θεμάτων, τὰ «φουγκάτι» μὲ τὶς ἀπὸτομες εἰσόδους καὶ τὶς δυναμικὲς ἐξελίξεις πρὸ ἀρχίζον ἀπὸ ἓνα κορύφωμα δυναμικότητας γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ μέγιστον τῆς ἀντιστατικῆς καὶ τῆς δυναμικῆς ἀποδόσεως μέσα στὴν ὀρχήστρα, φθάνουν στὸ ἀκροτέλειον ὅριον μιᾶς περὶτερας κ' ἐξιδιασημένης συνθετικῆς ἐπιστημοσύνης. Πρὶν ὅ' ἄλλα Ἑλληνικὰ ἔργα οἱ ἡρωικὲς δυναμικότητες καὶ οἱ ἀπρόοπτες ἀρμονίες δὲν κατεργάσθησαν τὴν αἴσθησι τῆς ἀκοῆς τῶν ἀκροατῶν μὲ τὴν ἐντατικότητα καὶ τὴν ἐπιμονὴν ἐκζητήσι.

Τὸ μουσικὸ ἔθροισμα τοῦ Πετρίδη εἶνε μεγάλον στὴ χρονολογικὴ του ἀπαρίθμησι. Οἱ μελωδίες «Ἀχτίδας» - Νανουρίσμα - Βούλους τῆς ἀγάπης, ἡ «Εἰσαγωγή ἐπάκου σὲ δυὸ Ἑλληνικὰ θέματα, τὸ «Παυγύρι», οἱ «Κλέφτικοι χοροὶ», ἡ «Kammer Symphonie», τὸ «Κοιπέτο γκόρσας», ἡ «Κλέφτικη Συμφωνία», ἡ «Ἑλληνικὴ Σουΐτα», μιὰ ὄπερα, ἡ «Ζεμφουσα», ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ «Βοτάνι τῆς ἀγάπης» τοῦ Δροσίμ, ὁ «Διγενὴς Ἀκρίτας» ἐπικὴ συμφωνία σ' ἐννέα μέρη, πέντε «Συμφωνίες», «Βυζαντινὴ Θυσία», ὁ «Πραματευτής», χοροὶ ὄπερας, «Κοιπέτο γιὰ ὀρχήστρα, δύο γιὰ πιάνο, ἓνα γιὰ δύο πιάνα, ἓνα γιὰ βιολοντσέλλο, ἓνα γιὰ βιολί, ἓνα γιὰ κλαρινέττο, δύο «Χορικά καὶ Παραλλαγές ἐπάκου σὲ Βυζαντινὰ θέματα», ἡ «Ἰονικὴ Σουΐτα», «Ἀττικὴ Σουΐτα», «Κοιπέτο γιὰ μεγάλη ὀρχήστρα», ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου», «Μεγάλη λειτουργία Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ» γιὰ ὄλι, χορωδία, καὶ ὀρχήστρα, καὶ ὁ «Ἅγιος Παῦλος» Ὁρατόριο γιὰ ἀσπλητῆ, ὄλι, χορωδία καὶ μεγάλη ὀρχήστρα.

Τὸ θέμα τοῦ «Ἁγίου Παύλου» εἶνε εὐρύτατο. Ὁ συνθέτης ἀνιστορεῖ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου, Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ λιθοβολισμὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ τελειώνει μὲ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου στὴ Ρώμη. Πενὰ τὶς κυριώτερες σκηνές ποὺ διαδραματίσθησαν γιὰ τὴ διάδοσι καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ: Ἡ σκηνὴ τῆς Δαμασκού — τὸ χρίσμα τοῦ Παύλου ὡς Ἀποστόλου τριάντα γόνια μετὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Σωτῆρος — τὸ ξεκίνημα τοῦ στὴ Μικρὰ Ἀσία, τὸ κήρυμά του στὸ Ἴκόνιο, στὰ Λύστρα τῆς Γαλατίας — ἡ φίλια του μὲ τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Τιμόθεο καὶ ὁ ἐκδιωγμὸς του ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως — τὸ κήρυμά του στὴν Τρωάδα — τὸ δοκιμὸν του μὲ τὸν εἰνῶσα Μακεδόνα ποῦ

τοῦ λέγει: «Βοήθησον ἡμῖν». Ἡ μετὰ βρασίς του στὴ Μακεδονία, καὶ τὸ κήρυμά του στοὺς Φιλιππισίους. Οἱ διωγμοὶ τῶν Ἑβραίων ποῦ τὸν καταγγέλλουν στὴ Ρώμη, καὶ ἡ φυλάκισις του ἀπὸ τοῦ Ρωμαίου. Τὸ θέλημα τοῦ σεισμοῦ ποῦ τὸν ἐλευθερώνει καὶ ἡ ὁμαδικὴ βάπτισις τῶν πιστῶν στὸ Χριστιανισμὸ. Τὸ ταξίδι του στὴ Βέρροια, τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὰς Ἀθήνας.

Ἡ «Σκηνὴ τῶν Ἀθηνῶν», τὸ περίφημο κήρυμά του στὸν Ἄρειο Πάγο, ἐπάνω ἀπὸ τὸ βωμὸ τοῦ «Ἄγνωστου Θεοῦ». Ὁ φίλιος του μὲ τὸν Διουόσιον τὸν Ἀρειοπαγίτην καὶ τὴν δέσποινα Δάμαριν, ποῦ γίνονται διαπρῦσοι κήρυκες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ ταξίδι του στὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπου οἱ Ἑβραῖοὶ τὸν λιθοβολοῦν, καὶ οἱ Ρωμαῖοὶ τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν στέλνουν στὴ Ρώμη. Τὸ τρομερὸ ναυάγιο ποῦ τοὺς ἐξέβρασε στὶς ἀκτὲς τῆς Μάλτας. Ἡ δίκη του στὴ Ρώμη, καὶ ἡ καταδίκη του σὲ ἀποκεφαλισμὸ μετὰ τὴν ἱστορικὴ πυρκαϊὰ τῆς Ρώμης γιὰ τὴν ὁποία τὸν θεωροῦν ὑπείθυνο. Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴ Ρώμη. Ὁ τελευταῖος καιρετισμὸς του ποῦ ἀκούεται ἀπόκοσμος: «Χαίρετε ἀδελφοὶ ἐπιπόθητοι».

Ὅλες οἱ σκηνὲς τοῦ ἔργου δέονται μὲ ρεαλιστικὰ καὶ μὲ χορικά. Ὁ Βυζαντινὸς χαρακτήρας του διατηρεῖται ἀνόθευτος ὡς τὸ τέλος μὲ τὴν γνησιότητα τοῦ ὄφους ποῦ ὁ Πετρίδης ἔχει φανερώσει στὰ προηγούμενα Βυζαντινὰ του ἔργα.

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

ΑΓΓΛΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ

Πλήρης ἐκμάθησις ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος. Καθηγηταὶ ξένοι καὶ Ἕλληνες διπλωματοῦχοι. Παραδίδει ὁμαδικὰ καὶ ἰδιαιτέρως. Ζητήσατε κανονισμὸν. Ἐκπαιδευτήριον ἀνεγνωρισμένον. Πλατεία Ἁγίας Εἰρήνης 4.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ

ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΗΣ: Ριζικὴ ταχεία ἐξαφάνισις. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανάνειμα προσώπου, πανόδες, τριχόπτωσης, ρυτίδες, ἀγγειώματα, στίγματα, οὐλές κλπ. Αἰσθητικὸς ΛΙΝΤ ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12, τηλ. 33.039. Συμβουλαὶ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΤΟΜΑΧΟΣΤΟΛΟΣ — ΕΝΤΕΡΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΝΙΚ. Δ. ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΑΚΗΣ

Δέχεται 9—12 ὁδὸς Τήνου 17, πάροδος Πατησίων, Στάσις Κεφαλληνίας. Τηλέφωνον 80.306

ΤΖΟΥΛΙΑ ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Ὅρας ἐπισκέψεως 9—12 καὶ 4—8 ἡ. Ἀσημάκη - Φωτῆλα 10α, τηλέφ. 63-621.

15 Μαρτίου

Charles Dickens

Ὁ μεγαλύτερος μαζί μὲ τὸν Σαίξπηρ. συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας. Τὸ πνεῦμα του κυριαρχεῖ στοὺς αἰῶνες. Τὰ ἔργα του εἶναι μνημεῖα τῆς σκέψεως.

θα' ἴν' γνωρίσειε

στὸ παθητικότερο, τὸ συναρπαστικότερο μυθιστόρημα του :

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΪΣΤ

Ἡ δακρύβρεκτη ἱστορία ἐνὸς παιδιοῦ, ποῦ ἐγινε ἀφορμὴ νὰ ληφθοῦν τὰ πρῶτα μέτρα κοινωνικῆς προστασίας γιὰ τὰ παιδιὰ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΪΣΤ

τὸ 2^ο Βιβλίο τῆς Σειρᾶς

τῶν Ἐκδόσεων :

ΚΛΑΣΣΙΚΑ